

En midsommarnattsdröm 411 24 i Mölndal

Alting började med en enda tanke: vi ska sätta upp ett klassiskt drama. Det var ett år sedan nu. Vi hade precis spelat vår förra pjäs och ville göra något helt nytt och vi ville ha en ordentlig utmaning. Tillsammans satt vi i ett rum på teatern och läste pjäs efter pjäs. Men det var inte förrän vi gav oss in på Shakespeare som vi började se vår vision tydligt.

Vi läste till slut *En midsommarnattsdröm* och var helt eniga; det här var rätt! Från början var vår tanke att sätta upp föreställningen i rätt tids-epok och med kostym och scenografi som hör dit till, men plötsligt fick någon en idé. Det började bli en rolig twist, att klä alla karaktärer i alternativt tonårsmode och förflytta dem till en park, men ganska snabbt insåg vi att det var precis på så sätt som vi skulle kunna återberätta just det som vi föll för hos *En midsommarnattsdröm*: ungdomens alla känslor som oberoende av kontext är precis lika starka och omvälvande, och som vi alla kom ihåg från vår egen tonårstid; det har varit ledorden under vårt arbete med *En midsommarnattsdröm 411 24*¹. Både i karaktärerna, kostymen och manuset.

GANSKA DIREKT EFTER ATT VI bestämde oss för att placera pjäsen i nutid och använda ungdomskärleken som det centrala temat, diskuterade vi hur vi skulle göra med språket; skulle vi gå hela vägen och modernisera även manuset eller fanns det möjlighet att kombinera nutid och dåtid? Då vi alla var överens om att vi utan språket skulle riskera att förlora just det som hade fått oss att välja *En midsommarnattsdröm* bestämde vi oss för att behålla språket, i den mån det skulle vara möjligt. Istället för att ungdomarna talar modernt ungdomsspråk, talar de i vår uppsättning gammaldags språk, som istället för modeord kryddas av subtila undermeningar och målande metaforer.

NÄR VI HADE RAMVERKET FÄRDIGT ställdes vi inför nästa stora utmaning, att hitta skådespelare. Vi var redan fem skådespelare och en regissör, som vid tidpunkten hade spelat ihop till-

Titania, Botten och älvor. Foto: Teaterhuset, Mölndal

sammans i ett par år och tidigare satt upp bl.a. Maria Bloms *Masjävlar* och den egenskrivna *Himlen kan vänta eller Om gud hade dyslexi*. Vi trivdes bra tillsammans, men behövde minst 12 ytterligare för att kunna tillsätta alla rollerna. Som tur är så tillhör vi den stora föreningen Teaterhuset Mölndal, ett stort hus med 150 aktiva medlemmar som alla brinner för teater som vi, och med de till vårt förfogande fick vi ihop en ensemble som täckte rollerna och dessutom var i åldrarna sexton till trettionio; från tonåring till frustrerad förälder.

DET VISADE SIG GANSKA TIDIGT I arbetet att vi axlat ett enormt stort projekt och det var svårt att få allt att fungera. Särskild eftersom sjutton personers scheman skulle sammanfalla så alla kunde repetera samtidigt. Det visade sig också vara svårt att få en överblick på produktionen eftersom det var så mycket som skulle göras och som skulle fördelas på så många individer. Men slutligen, efter många, långa kvällar på teatern, många kvitton på randiga strumpbyxor, nitar och hårspray samt bänkar, papperskorgar och kuddar som vi sprayat med graffiti och klottrat ner var det äntligen färdigt.

Scenen var färdigställd med bänkar, papperskorgar och en gunga. Converseskorna var knutna, strumpbyxor-na hela och rena och Titanias självlysande dreadlocks var fastknutna. Pucks punkarkostym var precis så

sliten och smutsig som den skulle vara och strålkastarmånen lyste över scenen. Det var slutligen dags för premiär. Vi visste att vi hade förverkligat vår dröm, antagit utmaningen och vi hade en känsla av att vi klarat av det. Men ingen hade ju sett det. Det slutgiltiga eldprovet återstod, skulle publiken ta till sig *En midsommarnattsdröm 411 24* på samma sätt som vi tagit till oss originalet?

Ljuset gick upp och vi spelade som om det gällde livet. Och nog verkade det som om publiken, precis som vi, kände igen sig i tonårstidens bekymmer och allt vad olycklig kärlek innebar. Det är häftigt att se vad vi uppnått, att ha gått från sex personer som satt i en skinnsöffa och läste på blåa kopieringspapper till att stå tillsammans med vår sjutton man starka ensemble och ta emot applåder och känna att: vi gjorde det! Vi antog en utmaning att göra något vi aldrig gjort förut och efter ett år av blod, svett och tårar men även mycket glädje, kärlek hade vi genomfört det.

Slutligen hoppas vi att genom vår omvandling av originaluppförandet kan locka människor som aldrig tidigare varit intresserade av Shakespeare, framförallt ungdomar, att öppna ögonen och ge sig tid att fortsätta njuta av hans geniala dramer.

Text: Hanna "Sköna Helena" Nilson, producent för *En midsommarnattsdröm 411 24*

¹ 411 24 är Vasaparkens i Göteborg postnummer, vår berättelses fondvägg.